

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DU-
BREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ὑπὸ Φρειδερίκου Σου-
λιέ, (συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά,
(συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΕΝ Τῆ ΘΥΕΛΛῆ, διήγημα μετάφρ. Χαρ. Α.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :

'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Οὐχ ἦττον, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Βοε-
μῆς, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης· εἶτα δέ,
ἀφοῦ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς σκέπα-
σμά τι κατεσχισμένον, ἡ Μίρσκα ἐξῆλθε,
κλείσασα ἐπιμελῶς τὰ παραπετάσματα
τῆς σκηνῆς.

— "Ε! τώρα, Νασίμ, τί θὰ το κάμωμε
αὐτὸ τὸ κορίτσι; εἶπεν ἡ Μίρσκα.

— 'Εσύρω κ' ἐγώ, μητέρα μου; ἀπήν-
τησεν ὁ νέος. Νὰ ἰδοῦμε.

— "Αν ἦνε πλούσιος, ἐπανελάβεν ἡ γραῖα,
ἔμπορεὶ κάτι νὰ ὠφεληθοῦμε...

— Θὰ ἰδοῦμε, Μίρσκα... θὰ ἰδοῦμε.

Καί, ταῦτά εἰπὼν, ἀπεμακρύνθη σύν-
νους καὶ κατηφῆς.

Ἡ γραῖα παρετήρει αὐτὸν μειδιάσα.

Καταλιπὼν δὲ τὴν μητέρα του, ὁ νέος
διηυθύνθη πρὸς τὰς σκηνὰς καὶ διηγήθη
εἰς τινὰς τῶν ἐγκριτοτέρων ὑπηκόων του
τὸ συμβάν τῆς νέας.

— Δὲν μοῦ λέγετε καὶ σεῖς τώρα τί νὰ
κάμω αὐτὸ τὸ κορίτσι; εἶπε τελευτῶν ὁ
Νασίμ.

— Νὰ τὴν φυλαξῆς με κάθε θυσίαν,
ἀπήντησε γέρον τις.

— Ἀλλά, ἅμα ἐξυπνήσῃ, θὰ ζητήσῃ
νὰ φύγῃ, νὰ ἐπανεύρῃ τοὺς συγγενεῖς τῆς.

— Πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμεν, ὑπέλα-
βεν ἄλλος τις. Πιθανὸν νὰ μὰς χρησιμεύσῃ
κάμμίαν φορὰν νὰ σώσωμεν κἀνένα ἀπὸ
τοὺς συντρόφους μὰς, ὁ ὅποιος θὰ ἐπιάνετο
ἀπὸ τοὺς ἰδικούς τῆς... Τοῦλάχιστον,
ἀν ὄχι ἄλλο, θὰ τῆς κόψουμε τὸ κεφάλι, ἐκ-
δικούμενοι τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου μὰς.

— Θ' ἀκούσω τὰς συμβουλὰς σας, εἶ-
πεν ὁ Νασίμ. Καὶ ἔπειτα, εἶμαι καὶ ἐγὼ
αὐτῆς τῆς γνώμης. Λοιπὸν αὖριον, ἀδελ-
φια, θὰ κάμωμεν τὴν ὁδοιπορίαν, τὴν ὁ-
ποίαν ἔχομεν ἀποφασίσαι.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἐχαίρεισεν αὐτοὺς
καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν σκηνὴν του.

Οἱ δὲ βοεμοὶ συνεζήτουν μέχρι τῆς ὥρας
τοῦ προγεύματος τὸ ἀπροσδόκητον συμ-
βάν τῆς Ζολάνδης· πρὸ πάντων δ' αἱ γυ-

ναῖκες ἀνέμενον ἀνυπομόνας νὰ ἴδωσιν
αὐτήν, καθόσον ἠκουσαν ὅτι ἡ νέα Γαλλίς
ἦτο ὠραία· ἰδίως δὲ μία ἐξ αὐτῶν σπου-
δαίως ἀνησύχει, νομίζουσα ὅτι εἶχεν ἤδη
κατακτήσει τὴν καρδίαν τοῦ ὠραίου Νασίμ.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀρχίσει
τὴν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος συνήθη πορείαν του,
ὄτε ἡ Μίρσκα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τινῶν
βοεμίδων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν, ἐν ἧ
ἐκοιμάτο ἡ Ζολάνδη.

— Μητέρα, εἶπε μία ἐξ αὐτῶν ἀποτα-
θεῖσα πρὸς τὴν γραῖαν, αὐτὴ εἶνε πολὺ
ὠραία!...

— Βέβαια, παιδῶ μου... ἀλλὰ ἔχει
μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ φοβοῦμαι...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ
Νασίμ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε τὴν μητέρα του.
— Κότταξε... καὶ κρίνε.

Ὁ νέος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ
δι' ἐταστικοῦ βλέμματος ἐξήτασεν ἐφ' ἱκα-
νὴν ὄραν τὴν Ζολάνδην.

— Πάσχει, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἀλλ' εἶμαι
ἐδῶ... Ἀφήσατέ μὰς μόνους! εἶπεν ἐπι-
τακτικῶς πρὸς τὰς ἀκολουθούσας τὴν μη-
τέρα του νέας.

Αἱ νεαρὰί βοεμίδες ἀπεχώρησαν πά-
ραυτα.

— Πρέπει νὰ τὴν ἐξυπνίσωμεν, μητέρα,
ἐπανελάβεν ὁ νέος.

— Καὶ διατί;

— Πρέπει.

— Ἡ Μίρσκα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς
Ζολάνδης.

— Ἡ νέα ἀνεσκήρτησεν. Ἦνοιξε τοὺς
ὀφθαλμούς καὶ προσήλωσεν αὐτοὺς μετὰ
προσοχῆς ἐπὶ τῆς βοεμῆς.

Εἶτα δέ, ὡσεὶ ἐπανερχομένη εἰς ἐκυτὴν,
ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— ὦ!... ἐψιθύρισε μετὰ φρίκης...
ἐνθυμοῦμαι!...

Ἡ Μίρσκα ἔλαβε ποτῆριον ὕδατος καί,
ἐξαγαγοῦσα ἐκ τινος κιβωτίου μικρὰν τινα
λάγηνον, ἔχυσεν ἐν τῷ ὕδατι σταγόνας
τινάς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ περιεχομένου

— Πίε, εἶπε πρὸς τὴν νέαν, τείνουσα
αὐτῇ τὸ ποτῆριον.

Ἡ Ζολάνδη ἐθεώρει αὐτὴν ἀκίνητος.
— Πίε σοῦ λέγω... μὴ φοβᾶσαι... θὰ
σοῦ κάμῃ καλὸ.

Ἡ νέα ἔλαβε τὸ ποτῆριον καὶ ἐξεκένω-
σεν αὐτὸ μέχρι σταγόνας.

Πάραυτα δ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαβον
τὴν προτέραν ζωρότητά των καὶ αἱ πα-
ρεϊκαὶ τῆς τὴν συνήθη χροιάν των.

— Ἀχ! εἶπε στενάχασα βαθῶς, τώρα
αἰσθάνομαι καλλίτερα!

Ὁ Νασίμ ἐθεώρει αὐτὴν σιωπῶν, ἐνῶ
οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φλόγας.

— Νέα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, τώρα πρέπει
νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς ἡμᾶς. Εὐρίσκεσαι με-
ταξὺ φίλων. Σεῖς οἱ χριστιανοὶ μὰς κρί-
νετε πολὺ κακά... Μὰς θεωρεῖτε κατα-
ραμένους... χειρότερα ἀπὸ σκύλους...
χειρότερα ἀπὸ κτήνη... Ὅταν λοιπὸν
θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τοὺς συγγενεῖς σου, θέλω
νὰ τοῖς εἰπῆς ὅτι ἀπὸ ἡμᾶς, τοὺς ἀνθρώ-
πους τοῦ δάσου, ἠῦρες βοήθειαν καὶ προς-
τασίαν καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν δὲν σοῦ ἐζή-
τησαν εἰ μὴ μόνον νὰ τοὺς ἐνθυμῆσαι.

Εἰς τοὺς παραμυθητικούς τούτους λό-
γους ἡ Ζολάνθη ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως καὶ
ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Νασίμ.

Ὁ νέος ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς
τὴν καρδίαν του καὶ εἶτα εἰς τὸ μέτωπόν
του μετὰ τρόπου ἀγρίου μὲν, ἀλλ' οὐχ ἦτ-
τον κατὰ τι εὐγενοῦς.

Τότε ἡ Ζολάνδη διηγήθη τὰ θλιβερὰ
συμβάντα τοῦ βίου τῆς. Δὲν ἀπέκρυψε τὸ
ἐλάχιστον οὔτε τὸν βίον, ὃν διῆγε μέχρι
τῆς μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου συναντήσεώς τῆς,
οὔτε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά τῆς, οὔτε τὰς
φιβεράς ὑποψίας, αἵτινες ἐπέβαρυνον αὐ-
τὸν καὶ αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἐφαίνοντο ἀ-
ληθεῖς. Διηγήθη τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος
Δὲ Ζιὰκ ἀπαγωγὴν τῆς, τὴν ὑπὸ τοῦ Γου-
λιέλμου ἀπελευθέρωσίν τῆς, καὶ τέλος τοὺς
ἀναμῆσον τῶν δασῶν φόβους τῆς, τὸν ἀπελ-
πισμὸν τῆς, τὰ δάκρυά τῆς, τὴν λιποθυ-
μίαν τῆς.

Ὁ Νασίμ καὶ ἡ μήτηρ του ἠκροῶντο
μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Πτωχὴ νέα! εἶπε ὁ Νασίμ, πρέπει
νὰ ὑπέφερες πολὺ πραγματικῶς!... Καὶ
τώρα τί θέλεις ἀπὸ ἡμᾶς;.. Λέγε ἐλευθέρως.

— Θέλω νὰ με ὀδηγήσετε διὰ τινος
τῶν ἀνθρώπων σας, τὸν ὅποιον ἐγὼ θ' ἀν-
ταμείψω, μέχρι τοῦ χωρίου Μονθλερῦ...
'Εκεῖθεν θὰ δυνηθῶ εὐκόλως νὰ ἐπιστρέψω
εἰς Παρισίους.

Ὁ Νασίμ συνωφρῶθη.

— Ἔστω, εἶπε μετὰ τινα στιγμήν σιωπῆς, ὑψὼν τὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' αὐτὸ τὸ χωρίον εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ . . . ἔλαβες ἀντίθετον δρόμον ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ λάβῃς. Ἄλλὰ δὲν πειράζει! θὰ σε συνοδεύσωμεν! . . . Εἶνε ἐπάνω κάτω ὁ δρόμος μας.

— Λοιπὸν συγκατατίθεσθε; . . . εἶπεν.

— Καὶ διατί ὄχι; . . . Τίς οἶδεν; Ἰσως μίαν ἡμέραν λάβω καὶ ἐγὼ ἀνάγκην ἀπὸ ἐσέ.

— Ὡ! πᾶν ὅ,τι ἔχομεν ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ μου! . . . ἐφώνησεν ἡ Ζολάνδη μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ μέτωπον τοῦ Νασίμ συνωφρῶθη καὶ πάλιν.

— Εἰς ἡμᾶς, νέκ, εἶπεν ἀγερώχως, ἡ ζωὴ δὲν ἐξαγοράζεται μετὰ χρήματα.

Ἡ Ζολάνδη ἠρυθρίασεν.

— Συγχαρῆσατέ μοι, ὑπέλαβε, δὲν ἠθέλησα νὰ σας προσβάλω, κύριε . . .

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον δι' αὐτό, εἶπεν ὁ Νασίμ. Λοιπὸν θὰ σε ὀδηγήσω εἰς Μονθλερού . . . ἀλλ' ὄχι σήμερον πρέπει νὰ δυναμώσῃς ἀκόμη ἔπειτα ἀπὸ τόσας ψυχικὰς ταραχὰς, πρέπει ν' ἀναπαυθῆς ὀλίγον. . . Ὁ ἀναχωρήσωμεν αὐριον.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς . . . καὶ εἰς σᾶς, κυρία, προσέθηκε παρατηρήσασα τὴν Μίρσκαν ἀκίνητον ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς σκηνῆς. Πράξετε ὅ,τι θέλετε, ὅπως κρίνετε καλλίτερον.

— Καὶ δὲν θὰ μετανόησῃς. Κοιμήσου τώρα, νέκ, ἀπόψε ἡ μητέρα μου θὰ σου δώσῃ ἕνα φάρμακον, τὸ ὅποιον αὐτὴ μόνον γνωρίζει.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μίρσκα ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρατήρησεν ἐκπληκτικὸς τὸν υἱὸν τῆς.

— Καὶ τὸ ὅποιον θὰ σε δυναμώσῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Νασίμ, προσηλώσας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς βοεμῆς.

Ἡ γραῖα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν αὐριον... ἐπανέλαβεν ὁ νέος ἐξεθῶν.

Ἄλλὰ, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ, ἀντήλλαξε μετὰ τῆς μητρός του βλέμμα συνεννοήσεως.

— Διαβόλε! ἐψιθύρισεν ἀπομακρυνόμενος, ἰδοὺ ὅπου παρουσιάζεται καὶ δι' ἐμὲ μία εὐτυχὴς περίστασις, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ με κάμῃ πλούσιον. Ἡ ὠραία αὕτη χριστιανὴ αὐριον θὰ ἦνε ἰδική μου! . . . καὶ ἄμα φθάσω εἰς Τουραίνην πιστεύω ὅτι αὐτὸς ὁ ἄρχων Δὲ Ζιὰκ θὰ δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσω διὰ νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ.

Ἡ Ζολάνδη ἐκοιμήθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡσυχος, βαυκαλισθεῖσα ὑπὸ τῶν υποσχέσεων τοῦ Νασίμ.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας δὲ, ἀνοιξάσα τοὺς ἀποχαυνωθέντας ὀφθαλμοὺς τῆς, εἶδε τὴν γραῖαν Μίρσκαν, καθημένην πλησίον τῆς καὶ ἔχουσαν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν τι κύπελλον ἐρυθρὸν.

— Λοιπὸν, παιδί μου, πῶς εἶσαι ἀπόψε; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ Μίρσκα.

— Πολὺ καλλίτερα, κυρία... Ἄχ! πόσον σὰς εὐχαριστῶ! . . .

— Ἐξάριετα, ἐξάριετα, διέκοψεν αὐ-

τὴν ἀποτόμως ἡ βοεμῆ ὅσα καὶ ἂν λέγετε σεῖς οἱ χριστιανοί, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε πλάσματα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλους θὰ τοὺς σκεπάσῃ τὸ ἴδιο χῶμα. Εἴμεθα ὅλοι ἀδελφία καὶ πρέπει νὰ βοηθώμεθα ὡς ἀδελφία. Ἰδοὺ τὸ ἱατρικόν, τὸ ὅποιον σοῦ εἶπεν ὁ υἱός μου καὶ τὸ ὅποιον θὰ σου δώσῃ τὴν ὑγείαν σου. Πίε το.

Ἡ Ζολάνδη, φοβηθεῖσα, δὲν ἐτόλμησε νὰ λάβῃ τὸ κύπελον.

— Πάρ' το, κόρη μου... Ὁ Νασίμ εἶπε νὰ το πιῆς, καὶ ὁ Νασίμ εἶνε ὁ καλλίτερος ἱατρός αὐτῶν τῶν τόπων. Πίε . . . πίετο χωρὶς κἀνένα φόβον... θὰ ἰδῆς ὅτι γίνῃς καλά . . .

Ἡ Ζολάνδη ἔλαβεν ἀταράχως τὸ κύπελον καὶ ἔπιεν ἀπνευστί τὸ περιεχόμενον.

Πάραυτα δ' ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπανεπέσεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης στρωμνῆς τῆς Μίρσκας.

Οὐχ ἦττον ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἦτο ἤρεμος καὶ γλυκεῖα.

Ἐκοιμήτο βαθύτατον καὶ ἀλλόκοτον ὕπνον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Νασίμ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε περιέργως τὴν Μίρσκαν.

— Ἐγειναν ὄλα, παιδί μου.

Μειδιάμα θριάμβου ἀπεικονίσθη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ νέου ἀρχηγοῦ.

— Εὐχαριστῶ, μητέρα . . . Αὐριον τὰ χαράγματα θ' ἀναχωρήσωμεν. Νὰ ἦσαι ἔτοιμη . . . καὶ, ἂν συμβῇ ὅ,τι προβλέπω, θὰ σου ἀγοράσω ἀπὸ τὸν πλουσιώτερον ἀδαμαντοπῶλῃν τῆς Τουραίνης τὰ ὠραιότερα χρυσαφικὰ καὶ διαμαντικὰ τοῦ κόσμου.

Τὴν ἐπαύριον, μόλις ἐπεφάνετο ἡ ἠώς, οἱ βοεμοὶ ἀπεκόμισαν τὰς σκηνὰς τῶν καὶ ἐν συνοδίᾳ ἤρξαντο ὁδοιποροῦντες.

Ὁ Νασίμ, ἐπὶ κεφαλῆς, ἵππευε μετὰ χάριτος ὠραιότητος καὶ μεγαλοπρεποῦς ἵππου, τὸν ὅποιον διηθύνη μετ' ἄκρας ἐπιδειξιότητος.

Ἐπὶ τινος δ' ὠραίας φορβάδος ἵππευον ἡ τε Μίρσκα καὶ ἡ Ζολάνδη.

Ἡ νεαρὰ γυνή, εὐχαρὶς καὶ μειδιῶσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ζωηροῦς καὶ τὴν ὄψιν καταπόρφυρον, ἐπανελάμβανεν ἐφ' ἑαυτὴν τινὰ βοεμικοῦ ἄσματος, ὅπερ ἔψαλλεν ἡ Μίρσκα.

Οὐδὲ λέξιν πλέον ἐπρόφερεν οὔτε περὶ τοῦ πατρός τῆς, οὔτε περὶ τοῦ Ὀλιβιέρου, οὔτε περὶ τῶν Παρισίων.

Εὐτυχῆς καὶ μειδιῶσα, διήρχετο τὰς ἀτραποὺς τῶν δασῶν, ἀνέπνεε τὴν αὐραν τῆς πρωίας καὶ ἠσθάνετο τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας!

Τὸ ποτόν τοῦ Νασίμ εἶχεν ἐπιφέρει τὰ ἀπαίσια αὐτοῦ ἀποτελέσματα.

Ἡ Ζολάνδη δὲν ἦτο παράφρων, ἀλλ' εἶχεν ἀπολέσει τὴν μνήμην! . . . Δι' αὐτὴν δὲν ὑφίστατο πλέον παρελθόν!

ΚΖ'

Ἐπάνοδος εἰς Λανζαί.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ὁ Ὀλιβιέρους καὶ ὁ Ζεβάν ἔλαβον τοὺς καλλιτέρους ἵππους τοῦ ἀτυχοῦς Βισκορνέ.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ ὀρμητικοῦ ἐκείνου καλπασμοῦ, ὁ Ζεβάν ἔλαβε καιρὸν νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν Ὀλιβιέρου :

— Φίλε μου, ἂν καὶ ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἐπείγουσα, πρέπει ὅμως νὰ σοι ὁμολογήσω ὅτι μετὰ τὸν καλπασμόν, τὸν ὅποιον ἠρχίσασμεν, δὲν πιστεύω ν' ἀνθήξουν οἱ ἵπποι μας, ὅσα δυνατοὶ καὶ ἂν ἦνε.

— Ἐμπρός, Ζεβάν, ἔμπρός!

— Ἐμπρός λοιπόν! ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν. Καὶ ἐθύθισε τὰς ἐγκεντρίδας του εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου αὐτοῦ, χρεμετίσαντος ἐκ τοῦ πόνου.

Καί, ὡς ἀστραπή, διήρχοντο τὰς ὁδοὺς.

Μία μόνη ἐλπίς, ἐλπίς ματαία καὶ ἀφρων, ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἴσως καθ' ὅδον θὰ συνήντων τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς Ζολάνδης.

Ἀίφνης ὁ ἵππος τοῦ Ὀλιβιέρου προσέκοψε καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Νά! βλέπεις ὅταν σοῦ τὸ ἔλεγα; ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν, ὅστις εἶχε μείνει ὀλίγα βήματα ὀπίσθεν αὐτοῦ.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἀνήγειρε τὸν ἵππον του δι' ἰσχυροῦ λακτίσματος.

— Ὡ! δὲν ἔχει τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ Ζεβάν. Τώρα νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμῃ καὶ ὁ ἰδικός μου . . .

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ὅτε ὁ ἵππος του, καταβληθεὶς, ἔπεσε καὶ οὗτος κατὰ γῆς.

Εὐτυχῶς ὁ Ζεβάν ἦτο ἀριστος ἱππεύς. Ὅθεν, πηδήσας πάραυτα ἐκ τοῦ ἵππου, εὐρέθη ὀρθίος πλησίον τοῦ καταπεπονημένου ζώου.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἐσταμάτησεν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε τὸν Ζεβάν, πῶς θὰ κάμωμεν τώρα;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! οὔτε κ' ἐγὼ ἠξέρω. Ἐν τούτοις . . .

— Τί;

— Μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα.

— Λέγε γρήγορα.

— Ὁ ἵππος μου δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινηθῇ . . . Μὰς μένει ὁ ἰδικός σου.

— Λοιπὸν;

— Εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν τώρα εἶνε, δὲν εἰμπορεῖ νὰ πωληθῇ ἀκριβῶς μολαντοῦτο, εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον, τὸ ὅποιον θ' ἀπαντήσωμεν, ἴσως εἰμπορέσωμεν ν' ἀνταλλάξωμεν αὐτὸν μετὰ δύο μικροῦς ἵππους, ἃς ἦνε καὶ ἀδύνατοι. Θὰ βραδύνωμεν, ἐννοεῖται, νὰ φθάσωμεν εἰς Λανζαί. Ἄλλὰ παρὰ μετὰ πόδρια . . .

— Καὶ ἂν δὲν εὐρωμεν;

— Τότε ἀναβαίνομεν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν ἵππον σου καὶ . . .

— Ἄ! ἐξηκολούθησε πηδῶν ἐκ χαρᾶς, ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ, Ὀλιβιέρους . . . Ἰδοὺ δεξιὰ μας μία οἰκία, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πολὺ μετὰ ξενοδοχεῖον . . . Νά . . . ἐκεῖ . . .

πεντήκοντα βήματα μακράν. Τώρα κα-
τάβα γρήγορα, φίλε μου. Πρώτον δια ν'
ἀναπαυθῆ ὀλίγον καὶ αὐτὸ τὸ δυστυχισμέ-
νον ζῶον, τὸ ὅποιον ἔχει μεγάλην ἀνάγκη-
ν καὶ δεύτερον, διότι, ἅμα μᾶς ἰδοῦν
σὲ ἐπιππον καὶ ἐμὲ πεζόν, θά με πάρουν
δι' ἵπποκόμον σου, καὶ δὲν μας συμφέρει...
Φθάνει ποῦ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ γίνω ξενο-
δόχος εἰς Παρισίους. . . καὶ τώρα νὰ γίνω
ἵπποκόμος ;

Ὁ Ὀλιβιέρος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν,
ἀφίππευσε, καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν
πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον.

Καὶ ὁ μὲν Ζεβὰν ἦτο τῆς ιδέας ν' ἀ-
ναπαυθῶσιν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρος
κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντέστη, εἶτα δὲ ἐπέισθη
εἰς τοὺς λόγους τοῦ φίλου του.

Τίς οἶδε τί ἐπεφύλασεν αὐτοῖς τὸ μέλ-
λον ;

Ἄν ἡ βασίλισσα ἀνεχώρησεν ἐκ Παρι-
σίων, δὲν θὰ εἶχε φθάσει ἐτι εἰς Τουραίνην.

Ἐπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσωσι
πρὸς αὐτὴν καθ' ὁδόν. Ὄρειλον λοιπὸν νὰ
περιμένωσι τὴν εἰς Τουραίνην ἀφιζίν τῆς.

Ὅθεν οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ πρὸ
αὐτῶν ξενοδοχεῖον, ἄθλιον καὶ ἐλεεινὸν
καταγώγιον, οὐτινος οἱ τοῖχοι εἶχον κα-
ταστῆ μαῦροι ἐκ τοῦ καπνοῦ, τὰ δὲ πε-
παλαιωμένα ἐπιπλα ἦσαν κατερρυπωμένα
ὡς ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως καὶ ἀκα-
θαρείας.

Ὁ Ζεβὰν ἐκάλεσε τὴν ξενοδόχον, ἥτις
ἦλθεν εἰς αὐτοὺς μὲ βῆμα βραδύ· ἀπόδει-
ξις ὅτι δὲν ἦτο εἰθισμένη εἰς τὸ νὰ βλέπῃ
τὸ ξενοδοχεῖόν τῆς τακτικῶς πλήρες θα-
μῶνων.

Ὁ Ζεβὰν διέταξε νὰ φέρῃ αὐτοῖς μίαν
φιάλην ἐκλεκτοῦ οἴνου.

Μόλις ἡ βραδυκίνητος ξενοδόχος ἔφερεν
αὐτόν, ὁ Ζεβὰν ἠθέλησε νὰ τον δοκιμάσῃ.

Ἄλλὰ, μόλις ἔφερεν αὐτόν εἰς τὰ χεῖλη
του, καὶ ἐμόρφασε παραδόξως.

— Ἐξαιρετο ζῦδι, ἐψιθύρισε, διὰ λιπο-
θυμίας καὶ σαλατικά.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρος ἐκά-
θητο, σύννου καὶ σιωπηλός, ἐν τινι γωνίᾳ
τῆς αἰθούσης, ὁ Ζεβὰν ἤρξατο τῶν περὶ
τοῦ ἵππου προτάσεών του, αἵτινες κατ' ἀρ-
χὰς ἀπεκρούσθησαν ἐπιμόνως.

Οὐχ ἦττον, χάρις εἰς τὴν εὐγλωττίαν
καὶ τὰ πειστικὰ καὶ ἀκαταμάχητα ἐπι-
χειρήματα τοῦ ποιητοῦ, ἡ ξενοδόχος ἐ-
φάνη συγκαταβατικωτέρα, καὶ ἐπὶ τέλους
συνεφωνήθη, ὥστε, εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ
ἵππου τῶν δύο νέων, νὰ δώσῃ αὐτῇ δύο
ἵππους, κατίσχνους καὶ ἐλεεινοὺς, ἐπὶ πλεον
δὲ νὰ λάβῃ παρὰ τῶν νέων καὶ τρία ἀρ-
γυρὰ δίστηλα.

— Ἐτελείωσεν ἐπὶ τέλους ἡ συμφωνία ;
ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀνυπομόνως.

— Ναί, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Ζεβὰν.
Διεκόπη.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι, ἂν δὲν βιάσωμεν
τὰ ζῶα, εἰμποροῦμεν νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ
φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Οἱ δύο νέοι ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων
τῶν καὶ ἐπανελάβον τὴν ὁδοιορίαν των.
Ἐβάδιζον παραλλήλως κατηφεῖς καὶ
σιωπηλοί. Πρώτην ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς

του ὁ Ζεβὰν εἶχε λησμονήσῃ τὰς εὐφυτο-
λογίας του.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ λύχνων ἀφὰς, εἰσῆλ-
θον εἰς Τουραίνην.

Ἡ βασίλισσα δὲν εἶχεν ἐτι ἀφιχθῆ.

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ζεβὰν,
βλέπεις ὅτι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνω-
μεν. Πρέπει νὰ φθάσωμεν γρήγορα εἰς Λαν-
ζαί. Φοβοῦμαι μήπως, ἀνάμεσα εἰς τόσας
δυστυχίας, ὁ διάβολος μᾶς ἐπῆρε καὶ τὴν
πτωχικὴν μας κατοικίαν.

Μετὰ δύο ἀκριβῶς ὥρας, οἱ δύο φίλοι
ἐκρουον τὴν θύραν τῆς μικρᾶς οἰκίας των,
τὴν ὅποιαν ἤδη γνωρίζομεν.

Γέρων τις, ὀνομαζόμενος Μωκλέρ, ὅστις
εἶχεν ἀναθρέψῃ αὐτοὺς καὶ ὁ ὅποιος ἐχρη-
σίμευεν αὐτοῖς ὡς κηπουρός καὶ ὡς ὑπη-
ρέτης, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν, ἐνῶ συγ-
χρόνως ὁ Τόμπ, ἀρχαῖος κυνηγετικὸς κύων,
ὄρμησε παιδρὸς θωπεύων αὐτοὺς καὶ πη-
δῶν περὶ αὐτῶν ἐκ χαρᾶς.

— Ναί . . . ναί . . . εἶπεν ὁ Ζεβὰν, ἀν-
τιχαίρετιζων τὸ ταλαίπωρον ζῶον· ναί . . .
ἤλθαμε . . . Κάτω ! Τόμπ, κάτω !

— Κύριε Ζεβὰν ! εἶπεν ὁ Μωκλέρ ἐγεί-
ρων τοὺς βραχιόνας πρὸς τὸν οὐρανόν, κύριε
Ὀλιβιέρε ! Ἄχ ! πόσον εἶμαι εὐτυχής ! οἱ
καλοὶ μου κύριοι ! . . . Ἄχ ! Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ ! . . . Καλῶς ἤλθατε, κύριοί μου,
καλῶς ἤλθατε !

— Γρήγορα, καλέ μου Μωκλέρ, νὰ ἐ-
τοιμάσῃς τὸ δειπνον, κ' ἔπειτα νὰ κοιμη-
θῶμεν ! . . . εἴμεθα κατακουρασμένοι.

— Ἀμέσως, κύριε, ἀμέσως . . . Ἐδῶ,
Τόμπ !

Καί, ὁρμήσας ἐντὸς τῆς οἰκίας διὰ
τῆς ταχύτητος ἐκεῖνης, ἦν ἐπέτρεπον αὐ-
τῷ αἰ ἀσθενεῖς του κνημαί, ὁ ἀξιόλο-
γος οὗτος ὑπηρετῆς παρεσκεύασεν ἐν ριπῇ
ὀφθαλμοῦ ἐξαιρετον δειπνον ἐκ ῥόρτων,
ὠῶν, ὀπωρῶν καὶ ἐκλεκτοῦ οἴνου τῆς
Βουβραί, τὸν ὅποιον ὑπερβαλλόντως ἠγάπα
ὁ Ζεβὰν.

Μετὰ τὸ δειπνον, οἱ δύο φίλοι ἐκοιμή-
θησαν, τὴν δ' ἐπιούσαν συνεφώνησαν, ὥστε
ὁ Ζεβὰν νὰ μεταβῆ μόνος εἰς τὴν μονὴν
τῶν Μαρμουτιέρων, ὅπως πληροφορηθῆ
περὶ τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδήμου, παρ' οὗ ἐδύ-
νατο νὰ μάθῃ τι περὶ τῶν ἀπαγωγέων τῆς
Ζολάνδης.

Φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς περιφήμου
ταύτης μονῆς, ἥτις ὠκοδομήθη ἐν ἔτει 371
ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἀγίου Μαρτίνου
καὶ τῆς ὁποίας νῦν μόλις τὰ ἐρείπια σώ-
ζονται, ὁ Ζεβὰν κατέβη τοῦ ἵππου του καὶ
ἠρώτησε μοναχόν τινα περὶ τοῦ ἀδελφοῦ
Θεοδήμου.

— Εἶνε λοιπὸν φίλος σας ὁ ἅγιος αὐ-
τὸς ἄνθρωπος ; ἠρώτησεν ὁ μοναχὸς ὑπο-
κλίνας.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Ζεβὰν καθ' ἐχυ-
τόν, ὁ Μακκράφτ ἐγενεῖ καὶ ἅγιος.

Εἶτα δέ, στραφεὶς πρὸς τὸν μοναχόν·
— Μάλιστα, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὑψηλο-
φώνως. Εἶν' ἐδῶ τώρα ;

— Ναί, τέκνον μου.

— Ἐξαιρετά.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀπεσύρθη πρὸ ὀ-
λίγου εἰς τὸ κελλίον του . . .

— Ἄ ! γνωρίζω πολὺ καλά τὸν ἀδελ-
φὸν Θεοδήμον καὶ μὲ γνωρίζει ἐπίσης καὶ
αὐτός . . . Ὡστε πιστεύω ὅτι θά με δεχθῆ
εὐχαρίστως. Εἰπέτε λοιπὸν εἰς αὐτόν, πα-
ρακαλῶ, ὅτι ὁ κύριος Ζεβὰν Μαγξὲ ἐπιθυ-
μεῖ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τινος σπουδαίας
ὑποθέσεως.

Ὁ μοναχός, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀντείπῃ,
διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μονῆς.

Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐπιστρέψας·

— Ὁ ἀδελφὸς Θεοδήμος, εἶπε πρὸς τὸν
Ζεβὰν, σὰς περιμένει, κύριε.

Καὶ ὁ Ζεβὰν, προπορευομένου τοῦ μονα-
χοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὸ κελλίον τοῦ Μακ-
κράφτ.

*Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΑΙΕ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη τὸ θεωρεῖον τοῦ Φα-
βιάνη ἠνεώγη καὶ ὑψηλὸς ξανθὸς νέος,
κομφότατα ἐνδεδυμένος, εἰσῆλθεν.

— ὦ ! τί πλάσμα ! ἀνεκράξεν εἰσελ-
θών. Τὴν γνωρίζεις, Φαβιάνη, καὶ πρέπει
νὰ με παρουσιάσῃς εἰς αὐτήν. Ὅλοι ὁμι-
λοῦν περὶ αὐτῆς ἐνθουσιωδέστατα, ἐγὼ
δὲ ὑπεσχέθημι νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιερ-
γίαν τους, διότι εἶδον ὅτι σ' ἐχαίρετα. Εἶ-
ναι ὠραιότατη, ὥστε καὶ ἅγιον θὰ ἐκό-
λαξε. Ποία εἶναι ; Πόθεν ἔρχεται ; Πῶς
ὀνομάζεται ;

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ νέος ἔκυπτε πρὸς
τὰ ἐκτὸς τοῦ θεωρείου ἴνα ἴδῃ τὴν ξένην,
ἥτις ἀκόμη παρετήρει πρὸς τὸ θεωρεῖον.

— Ἀληθῶς, σὶρ Ἐρρίκος, τῷ εἶπεν ἡ μαρ-
κησία τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἦν ἐκεῖνος
ἐσφιγξέ μετὰ τῆς οἰκειότητος φίλου, ἀ-
πόψε δὲν εἶσαι εἰς τὰ καλά σου. Εἰσέρχε-
σαι εἰς τὸ θεωρεῖόν μου ἐνθουσιασμένος
χωρὶς νὰ με χαιρετίσῃς, ἀλλ' ὁμιλῶν μοι
μόνον ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς καλλονῆς ἄλ-
λης γυναικός, λησμονῶν ὅτι εἶμαι παρούσα
καὶ ὅτι δυνατὸν νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ
φαίνωμαι ὠραία.

— Διὰ σὰς τὸ σκέπτονται, ἀλλὰ δὲν
τὸ λέγουν, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ σὶρ Ἐρρί-
κος. Σεῖς προωρίσθητε νὰ ἦσθε ἄγγελος
καὶ ὄχι ὠραία, ἐν ᾧ τὴν γυναικα ταύτην,
προσέθηκεν ἀναλαμβάνων τὴν εὐθυμίαν του,
δὲν τὴν γνωρίζω, ἀλλὰ βεβαίως εἶναι ἐ-
πάγγελμά της νὰ ἦναι ὠραία, εἶναι φιλο-
δοξία της, ὁ σκοπὸς της καὶ δικαίωμα
της. Τὴν ὠραιότητά της τὴν μεταχειρί-
ζεται, τῇ ἀρέσκει καὶ τὴν ἐνασχολεῖ, αὐτὴ
εἶναι ἡ ὁμιλία της, τὸ πνεῦμά της, ἡ ἰσχὺς
της, διὰ τοῦτο ζητεῖ λατρείαν εἰς αὐτὴν
καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ἰδικὴν μου.

Ὁ μαρκησίος εἶχε καταλίπη τὴν ἐφη-
μερίδα καὶ ἤκουε μειδιῶν τὸν σὶρ Ἐρρίκον.

— Καλῶς ἔκρινες τὴν κόμησσαν, τῷ
εἶπε, καὶ εἶσαι ὅπως ἐκεῖνη ἐννοεῖ τοὺς ἀν-
δρας. Μὲ τὰς διαθέσεις ὅμως ταύτας θὰ
σὲ παρασύρῃ πολὺ μακράν.

— Μὴ ἀνησύχει διὰ τὸν δρόμον τὸν ὀ-
ποῖον θὰ βαδίσωμεν ὁμοῦ, φέρε με μόνον